

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Marianny Reiffovej v právnej veci žalobcu: **M. T., s.r.o.**, zastúpeného advokátkou JUDr. L. F., proti žalovanému: **ÚVO**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2967-1085-4100/2003 zo dňa 8. októbra 2003, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 187/2005-43 zo dňa 22. februára 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 187/2005-43 zo dňa 22. februára 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č.k. 1 S 187/2005-43 zo dňa 22. februára 2007 zamietol žalobu žalobcu podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, v časti týkajúcej sa návrhu na vydanie predbežného opatrenia konanie zastavil a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Žalobca sa svojou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 2967-1085-4100/2003 zo dňa 8. októbra 2003, ktorým žalovaný zamietol podľa ustanovenia § 86 ods. 7 písm. a) a § 86 ods. 10 zákona č. 263/1999 Z.z. o verejnom obstarávaní v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného (ďalej len zákon o verejnom obstarávaní) námietky žalobcu proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejnej súťaže na predmet

obstarávania „Čistenie mesta, zimná údržba peších komunikácií“ vyhlásenej obstarávateľom Mesto P. v lokalite II. – sídlisko II. Krajský súd dospel k záveru, že argumentácia žalovaného je v preskúmvanej veci logická, zohľadňujúca charakter predmetu obstarávania a zodpovedajúca zákonu, lebo nevybočuje z medzí voľnej úvahy správneho orgánu, rozhodnutie nemá logické ani vecné chyby. Žalovaný neporušil zákon, keď námietky žalobcu zamietol. Zastavenie konania odôvodnil ustanovením § 246c Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2007, ktorý vymedzuje na konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Správne súdnictvo) primerané použitie ustanovení prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Predbežné opatrenie je upravené v druhej časti Občianskeho súdneho poriadku, a preto je v správnom súdnictve vylúčené.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alebo alternatívne rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a zrušiť rozhodnutie žalovaného a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že aj napriek podrobnému odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu, krajský súd vec nesprávne právne posúdil a nesprávne si vyložil ustanovenie § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní. Podľa tohto ustanovenia obstarávateľ nesmie rozdeliť predmet obstarávania tak, že rozdelí množstvo rovnakého druhu tovaru alebo prác na viac častí, alebo tak, že jedna zo vzniknutých častí nie je samostatne funkčná alebo tak, že rozdelí rovnaké služby vykonávané na jednom mieste dodania. Z tohto ustanovenia je nesporné, že obstarávateľ nemôže rozdeliť predmet obstarávania spočívajúci vo výkone rovnakých prác alebo služieb na viac častí. Takýmto spôsobom, t.j. rozdelením služieb s rovnakým popisom prác, rozdelil obstarávateľ Mesto P. predmet obstarávania, čím sa vyhol aplikácii ustanovenia § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní.

Žalobca v odvolaní tiež uviedol, že Mesto P. vyhlásilo šesť samostatných verejných súťaží s rovnakým predmetom obstarávania, pričom proti všetkým verejným súťažiam podal námietky. Žalovaný v štyroch prípadoch vyhovel žalobcovým námietkam voči verejným súťažiam vyhláseným nadlimitnou metódou verejného obstarávania, ktoré zrušil, a nevyhovel dvom žalobcovým námietkam, ktorými sa domáhal zrušenia súťaží vyhlásených podlimitnou metódou, z ktorých jedna sa týkala lokality II. – sídlisko II.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny. Uviedol, že Mesto P. vyhlásilo verejnú súťaž podľa zákona o verejnom obstarávaní na predmet obstarávania „Čistenie mesta, zimná údržba peších komunikácií“. Predmetná verejná súťaž bola zverejnená vo Vestníku verejného obstarávania č. 94/2003 zo dňa 21. augusta 2003 pod zn. X. Išlo o šesť samostatných verejných súťaží s rovnakým predmetom obstarávania, z ktorých štyri boli vyhlásené nadlimitnou metódou a dve podlimitnou metódou. Žalobca podal

proti všetkým šiestim verejným súťažiam námietky. Žalovaný vyhovel štyrom námietkam žalobcu a štyri verejné súťaže obstarávateľa vyhlásené nadlimitnou metódou zrušil. Dvomi námietkami žalobcu, ktorými sa domáhal zrušenia verejných súťaží vyhlásených podlimitnou metódou, nevyhovel.

Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že jeho postupom pri zamietnutí námietok došlo k porušeniu ustanovenia § 14 a nasl. zákona o verejnom obstarávaní. Verejné súťaže, ktoré obstarávateľ vyhlásil ako podlimitné, spĺňali podmienky pre formu podlimitnej metódy, nakoľko každá vyňatá časť nepresiahla predpokladanú cenu predmetu obstarávania 80.000 EUR, t.j. podľa prepočtu finančných limitov na slovenskú menu vyhlásenú žalovaným podľa metodiky EÚ, 4.960.000 Sk a celková cena týchto častí (dvoch metód verejného obstarávania) nepresiahla 20% celkovej predpokladanej ceny všetkých častí (vyhlásených metód verejného obstarávania). Z ustanovenia § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní nevyplýva, že obstarávateľ nemôže za žiadnych okolností rozdeliť predmet obstarávania spočívajúci vo výkone rovnakých prác na viac častí. Obstarávateľ nesmie rozdeliť predmet obstarávania len v tom prípade, ak by účelom a dôsledkom rozdelenia predmetu obstarávania bolo vyhnutie sa aplikácii zákona o verejnom obstarávaní vzhľadom na ustanovené finančné limity a pravidlá na určenie predpokladanej ceny. Z toho vyplýva, že ustanovenie § 14 ods. 3 citovaného zákona nevyklučuje rozdeliť predmet obstarávania v každom prípade, ale len vtedy, ak by účelom jeho rozdelenia bolo vyhnutie sa aplikácii o verejnom obstarávaní. Vzhľadom na to, že sa obstarávateľ nevyhol aplikácii zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko dodržal zákonné podmienky pre použitie podlimitnej metódy verejného obstarávania upravené v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, nemohol postupovať v rozpore s ustanovením § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž 29/2005 zo dňa 28. februára 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2007) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, s prihliadnutím na to, že v predmetnej právnej veci ide o posúdenie právnej otázky a interpretáciu ustanovení zákona o verejnom obstarávaní (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Varela Assalino proti Portugalsku zo dňa 25. apríla 2002 o prípustnosti žaloby č. 64336/01). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 21. mája 2008 (oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia bolo zverejnené minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu podľa ustanovenia § 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk).

Z obsahu spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného č. 2967-1085-4100/03 a spis obstarávateľa Mesta P., vyplýva, že obstarávateľ Mesto P. vyhlásil verejnú súťaž podľa zákona o verejnom obstarávaní na predmet obstarávania „Čistenie mesta, zimná údržba peších komunikácií“ v lokalite II. – sídlisko II., ktorú zverejnil vo Vestníku verejného obstarávania č. VVO 94/2003 zo dňa 22. augusta 2003 pod zn. X.

Žalobca podal v zákonnej lehote proti postupu obstarávateľa námietky v zmysle ustanovenia § 86 ods. 1 písm. d) zákona o verejnom obstarávaní, ktoré žalovaný svojím rozhodnutím č. 2967-1085-4100/2003 zo dňa 8. októbra 2003 zamietol (§ 86 ods. 7 písm. a/ v spojení s § 86 ods. 10 zákona o verejnom obstarávaní). V priebehu súdneho konania došlo k zmene názvu žalobcu z pôvodného názvu S., s.r.o., na súčasný názov M. T., s.r.o.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní obstarávateľ sa nesmie vyhnúť aplikácii zákona vzhľadom na ustanovené finančné limity a pravidlá na určenie predpokladanej ceny predmetu obstarávania rozdelením predmetu obstarávania, rozdelením zmluvy, určením podmienok účasti na verejnom obstarávaní alebo pravidiel na vyhodnotenie ponúk.

Účelom citovaného ustanovenia je zabrániť tomu, aby sa obstarávatelia vyhýbali používaniu metód a postupov verejného obstarávania tým, že za týmto účelom rozdelia predmet obstarávania rovnakého druhu. Logickým výkladom ustanovenia § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní možno dospieť k záveru, že nie každé rozdelenie predmetu obstarávania rovnakého druhu je zakázané podľa tohto ustanovenia, ale len také, ktorého cieľom je obchádzanie aplikácie zákona vzhľadom na ustanovené finančné limity a pravidlá na určenie predpokladanej ceny predmetu obstarávania (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž 29/2005 zo dňa 28. februára 2006).

V predmetnej právnej veci nebolo preukázané, že postup obstarávateľa bol motivovaný takýmto cieľom, t.j. že by sa chcel vyhnúť použitiu metódy verejného obstarávania. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že vyhlásil predmet verejného obstarávania vo Vestníku verejného obstarávania v zmysle ustanovenia § 21 ods. 3 písm. b) zákona o verejnom obstarávaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa a žalovaného, že verejná súťaž, ktorú obstarávateľ vyhlásil ako podlimitnú, spĺňala podmienky pre formu podlimitnej metódy v zmysle ustanovenia § 19 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko každá vyňatá časť nepresiahla predpokladanú cenu predmetu obstarávania 80.000 EUR, t.j. podľa prepočtu finančných limitov na slovenskú menu vyhlásenú žalovaným podľa metodiky Európskej únie cenu 4.960.000 Sk (1.600.000 Sk) a celková cena týchto častí (dvoch metód verejného

obstarávania) nepresiahla 20% celkovej predpokladanej ceny všetkých častí (vyhlásených metód verejného obstarávania). Z uvedeného vyplýva, že sa obstarávateľ nevyhol aplikácii zákona o verejnom obstarávaní, nakoľko dodržal zákonné podmienky pre použitie podlimitnej metódy verejného obstarávania upravené v ustanovení § 19 ods. 2 zákona o verejnom obstarávaní, nemohol postupovať v rozpore s ustanovením § 14 ods. 3 zákona o verejnom obstarávaní.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Bratislave nepochybil, keď svojím rozsudkom č.k. 1 S 187/2005-43 zo dňa 22. februára 2007 žalobu žalobcu zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 187/2005-43 zo dňa 22. februára 2007 ako vecne správny potvrdil (§ 219 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanému v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. mája 2008

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová